

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 60.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771790188544/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

lide ham, og inviterede ham til paa Fredag, vi skal have Selskab. Hvad jeg vilde give, for at Du kunde være med. Du skulde see hvor smaa Hænder han har, han rev sin ene Handske itu, da han trak den af, for at spille for os; jeg havde en uhyre Lyst til at sye den sammen for ham. Og saa lystigt han leer; og som han bruger sine Øine. Ude i Tivoli, – nei, Tante har altid ondt af, at jeg ikke sidder og slaer Øinene ned. Herregud hvortil har jeg da faaet dem.

---

d. 25de.

Jeg gad vidst, hvad det igrunder er, der fængsler Mændene. Ja Gud, jeg husker det vel, hvad vi lærte af de smukke Bøger, vi læste sammen, om vor Charakteers Blidhed, vort bly Væsen, vore Talenter o.s.v., og at Kjærlighed først indfandt sig efter et længere Ætkjendtskab. Men jeg har dog ogsaa læst, at den kunde komme ved det første Møde, og da er jeg nysgjerrig efter at vide, om det er noget Mere end vort smukke Ansigt, Hænder Fødder og Figur der bedaarer. See, alle disse pene Cavallerer, som paa et Bal sige os smukke Ting, de skulde blot engang fortælle, hvad det var, der bragte dem til at sværme! Maaskee det vilde lønne sig bedre end deres mange forslidte Complimenter, det vil da sige, hvis de sværmede for Andet, end netop vort Ansigt, Hænder eller Figur; thi hvis ikke – jeg synes, det vilde være en uforskammet Frækhed om Nogen sagde at han elskede mig, fordi jeg havde en smuk Gorge; – og synderlig anderledes forekommer mig ikke den Kjærlighed, vi skal kunne antænde ved første Møde. Der stod i en Bog, jeg forleden læste.

Vous dites quand vous rencontrez une femme: voila une belle nuit, qui passe. Et ne serait-ce pas un grand ecolier en de telles matières, que celui qui baisserait les yeux devant elle, qui se disait tout bas: «voila peut être le bonheur d'une vie entière,» et qui la laisserait passer.

Jeg forstaaer det maaskee ikke ganske, og Hr. Jespersen sagde, at det var en umoralsk Bog, som jeg ikke skulde læse; men jeg anfører det blot, fordi jeg føler, hvor dybt den vilde fornærme mig, der gjorde Cour til mig, og kun antog mig for *une belle nuit*. Ja, Du forstaaer mig maaskee ikke, og min Stil er da ogsaa saa usammenhængende, som vel ene jeg skriver den: – for Guds Skyld lad aldrig et Menneske see dette Brev; – Du kjeder Dig maaskee endogsaa over mine dybsindige

Undersøgelser; men jeg kan ikke gjøre ved det, jeg tænker endnu paa den Forclæsning, Tante holdt igaaraftes over Forlovelser. Hun sagde iblandt andet, at det var bleven Mode iblandt Herrerne at spotte dermed; – det kan nu nok være; – lad dem kun det, saalænge det kan more dem; det var ved Gud Synd at forbyde Ræven at kalde Rønnebærrene for sure. – Men hun forsikkrede for fuldkomment vist, at der i det sidste Aars Tid var kommen en formelig Raptus over de unge Herrer, saa de coure frygteligt til alle Fruentimmer, gifte og ugifte, uden Forskjel, og uden allermindste redelige Hensigter; og hvad der endda er det værste, er at dette Raseri endogsaa har smittet dem, der have Formue, Embede, Examen, eller paa anden Maade godt kunne forlove sig. – Er det ikke rædsomt? Men jeg vil ikke troe det; Tante sagde det maaskee for at jeg skulde skjønde desto mere paa Hr. Jespersen, som ved Gud ikke er smittet.

---

d. 26de.

Der var Ildløs iforgaars, og tænk Dig, i det Huus, hvor Hr. Jespersen og Hr. Flint boede. Hr. Jespersen beklager sig meget over Tabet af nogle Manuscripter; og det kan da gjerne være et alvorligt Tab for Litteraturen, thi man kan ikke nægte at han er en stor Æsthetiker. Du maa jo ene være overbeviist derom ved de mange Kunstudtryk, mit Brev vrimler af. Men, hvad der er det Mærkeligste ved denne Ildbrandshistorie, det er en Geschichte, som nu er kommen for Dagen, om en ung Pige, der har tjent hos min Tante, men blev jaget bort for hendes uanstændige Opførsels Skyld, og som boede sammen med Hr. Flint. Er det ikke forfærdeligt? og det Rædsomste er dog, at Hr. Bearn kommer der; han er en intim Ven af Flint. Og hun er ung, ikke ældre end jeg, og smuk, Du; jeg kunde misunde hende hendes Øine. Men tænk Dig, at hun er falden saa dybt.

Hr. Jespersen, for det er naturligviis ham, fra hvem jeg har det – han har overhovedet en løierlig *faible* for bestandigt at regalere mig med saadanne Historier; og saa fortæller han dem saa kjedsommeligt; – han meente netop, at saadan Forargelse og Umoralitet havde sin Rod i en slet Opdragelse, men fornemmelig i den grændseløse Lyst til Pynt og Stads, hvortil disse Fruentimmer ere henfaldne. Er det ikke rystende? Jeg takker min egen søde Mutter for den gode Opdra-